

הגשש החיזור:

2.000.000

ל"י

בשנה

הבמה הישראלית

השלושה לשותפים בכל חייהם. למרות שלכל אחד מהם יש חיים ומשפחה משלו (גברי התחתן רק השבוע), הם נמצאים יחד כל היום: הם עובדים יחד משעות הבוקר המוקדמות בחזרות אינסופיות, ואת הזמן החופשי מבלים יחד. בתום ההופעה שוב אפשר לראות אותם בדיסקוטקים, בשלישיה. עתה, לאחר ארבע שנות עבודה משותפת, ברור להם שהם ימשיכו כך, לתמיד.

עברית

של

בדור

כשהם עולים יחד על הבמה הם משלימים זה את זה, הן בשירה והן במערכונים. הטקסטים נשמעים בפיהם כי משחק פינג'פונג כשהם נורקים מהאחד לשני.

אבל אין ספק שחלק מהצלחתם נזקק לזכות העברית המיוחדת שלהם. אומר פולי: "יש עברית של ספרות, יש עברית של תיאטרון ויש עברית של עיתונים. הבעיה שלנו היא תמיד למצוא את העברית של הבידור. זה סלנג הרחוב שאי אפשר להשתמש בו בשום מקום אחר. אנחנו לא ממציאים את המילים, אנחנו לא מדברים

סיפור ההצלחה של

תחרות מי מהם מצליח לחקות את הגששים בדיקנות גדולה יותר.

נגני התזמורת הקטנה המלווה את הגששים, שרק שניים מהם יוצאים עימם למסע בחו"ל, החליטו לשבות בחקופת העדרם מהארץ. הם העדיפו להמתין מספר חודשים ללא עבודה ובלבד שיוכלו לחזור ולעבוד עם הגששים כשאלה יחזרו לארץ.

היום, כשבהצגה החמש מאות וכמה שלהם עדיין מתנוסס על הקופה השלט "כל הכרטיסים נמכרו", או כשהם מציגים ב"קרית שמונה" — שתיאטרונים ישראליים מגיעים אליה לפעמים להצגה בודדת אחת — בפעם החמישית, נראה הובר טבעי ומובן: הם כשרוניים, הם מקצועיים, הם נחמדים ומצחיקים, הם שרים יפה. אבל כשרון ומקצועיות אינם תמיד ערובה לצלחה.

קשה להתחקות אחר הנוסחה באמצעותה הגיע הגשש החיזור לאן שהגיע, כיוון שאין נוסחה כזאת. אבל ישנם כמה גורמים שצירופם יחד יכול אולי להסביר את סוד ההצלחה יוצאת הדופן.

הקהל

יתרגל

לשם

לפני ארבע שנים היו שלושת הגששים, פולי, גברי ושייקה, אלמונים וחסידי. זה עתה התפרסמה להקת התרנגולים, אחרי שתוכניתה השנייה נחלה כשלוף מסחרי. כל אחד מהשלושה, שהופיעו יחד במסגרת התרנגולים, חיפש את עתידו.

ישראל ("פולי") פוליאקוב (27), יליד ירושלים ויוצא להקת הנח"ל, החל לפלס לו דרך כשחקן-קולנוע. ישעיהו ("שייקה") לוי (28), יליד קהיר ("אני בעצם מרגל מצרי שנשתל פה") ויוצא להקת-פיקוד-מרכז, ניסה להתקבל לתיאטרון הקאמרי. גברי בנאי (28) בן למשפחת האחים-השחקנים, אף הוא יוצא להקת הנח"ל, חשב על עתיד כזמר.

אותה תקופה הקים המפיק אברהם ("פשי" גל") דשא, מועדון-לילה ביפו שגשש את השם הסנטר הכפול. הוא הציע לשלושה להופיע יחד בתוכנית של קברט סאטירי במשך חצי שעה לאחר חצות, פעמיים ב"שבוע, במועדונו. מכיוון שהדבר לא הפריע לאיש בתכניתו הפרטיות, הם התחילו בזה מבלי שידעו לקראת מה הם הולכים.

היו צריכים למצוא להם שם ופושל הביא את השם "הגשש החיזור".

"מה זה?" תמיהו השלושה.
"מה זה חשוב מה זה?" השיב פושל, "זה יפה?"

"אין לזה שום חשיבות", סיכם פושל, "אם התוכנית תהיה טובה האנשים יתרגלו מהר מאוד לשם".
התחילו לעבוד על התוכנית כשכל אחד מביא קטעים שנשמרו אצלו בבית. קשה לומר שהקהל קיבל אותם בהתלהבות. ה"אנשים לא ידעו איך לאכול את מה שהגישו: תערובת של מערכונים ושירים עם התי מוזרתיישראל מודגש. הישו אותם להקת זמר אחרות שהיו אז בארץ. הספק והי חרטה החלו להתגבב כבר לליבותיהם של השלושה.

"היו רגעים שהתיאשנו מכל העסק", נזכר פולי. "אבל היחיד שהאמין בזה היה פושל. הוא היה צוחק מאיתנו. מה, הוא מביננו? זה יהיה שלאגרו? חשבנו שהוא השתגע או שהוא לא מבין מה הולך פה".
"פשה אמר לנו", נזכר גברי, "תעשו תוכנית אחת ואחרי זה תהיה לכל אחד מכם דירה, אוטו וטיול מסביב לעולם. הסתכלנו עליו כעל לא גורמלי".

אבל עברו כמה שבועות בלבד של הצגה בפני אולמות ריקים למחצה ולפתע הסתבר כי העסק תופס. התוכנית הראשונה של הגששים, שמחצ זקנתה, שבוימה על-ידי שייקה אופיר, רצה 380 הצגות. תקליטת נמכרו כבר באלפי עותקים.

זה הספיק לשלושה לזנוח את כל תכניתו תיהם האחרות ולהתמסר בהתלהבות ל"בדרנות מקצועיות, מה גם שהם לא הועסקו

גברי, פולי ושייקה: כאנגסטרים בוגרי הפלמ"ח

גסויות, לא מעליבים אף אחד. הם זוכרים את התקופה בה הופיעו במסגרת התרנגולים בדגניה ושרו שם את שירי של חיים חפר על החתיכה מרחוב פנורמה בחיפה. אחרי שהשמיעו את הקטע ווג שדיה כגלים / שני סיביר ושליש ירכתיים, קמה סערה נוראה בקבוצה. כמה חברות עזבו את ההצגה באופן הפגנתי. אסיפת הקבוצה הש"מיעה לאחר מכן מחאה: "איך אפשר להשי"מיע טקסט כזה על הבמה?"
מאז הם נזהרים מאוד שלא לפגוע באיש. בפי הגששים, העולים על הבמה בחליפות מהורדות ולא כפרחחים, מושמע הסלנג ב"צורה תרבותית. הקהל בתל-אביב, רמלה או בנהריה, נעשה שותף למתרחש על הכ"במה. גם הוא מדבר ככה או רוצה לדבר כך. מילה כמו מברבות שהיא סלנג מפותח ומקוצר לכיטוי "מבלבלת את הראש", אפילו אם אינה ידועה ומקובלת, הופכת (המשך בעמוד 28)

שעות ביממה כדי שהעסק יצליח. "כאן אתה לא יכול לזלזל בקהל. זאת הפרנסה שלך", סבור שייקה לוי, "אם העסק הזה נסגר אתה צריך ללכת להתחיל לחפש עבודה. בהצגה ה-500 אתה עוד שומר על ההצגה כאילו זה האוטו שלך".
אבל לא רק השותפות הכספית דירבנה את השלושה אלא גם השותפות ביצירה. הם משתתפים בהרכבת כל תוכנית, נותנים רעיונות לסופרים ופזמונאים. כשהרעיונות הם של אחרים הם מפתחים אותם לפי הבנתם. הם ממציאים לבדם קסעייקשור ואוספים עגות ובדיחות שהם שומעים ברחוב.
"זאת חתייה מסוג אחר", טוען פולי, "כשאתה עומד על הבמה ומשמיע טקסט של אחרים או שאתה מספר בדיחה וזוכה למחיאות כפיים ויוצא שאת הבדיחה הזאת אתה המצאת".
השותפות הכספית והיצירתית הפכה את

אצל פושל כשכירים אלא כשותפים שחים להכנסות.

ההצגה

נשמרת

כמו אוטו

זאת הרגשה אחרת לגמרי כש"אתה מופיע בעסק שלך", אומר פולי. "בתיאטרון אתה אומר: מה זה משנה איך אני עושה? בין כה אני מקבל משכורת. זה שאתה שותף מכריח אותך לעבוד 24